

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. M.**, bývajúceho v L., zastúpeného JUDr. I. M., advokátom v B., proti žalovanému **M. G., spoločnosť s ručením obmedzeným**, so sídlom v H., **o zaplatenie 4 914,82 Eur**, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 12 C 114/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 2. júla 2009, sp. zn. 16 Co 162/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a** .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Lučenec rozsudkom zo 7. apríla 2009 č.k. 12 C 114/2005-270 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 766,68 Eur do troch dní, v časti týkajúcej sa sumy 4 148,14 Eur žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozsudku poukázal na znalecký posudok vyhotovený v tomto konaní ustanovenou súdnou znalkyňou, závery ktorého si osvojil. Postup znalkyne pri výpočte úrokov z omeškania s platením renty považoval za správny, keď do výšky straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, ktorú žalovaný má platiť žalobcovi, zarátala aj jeho čiastočný invalidný dôchodok a tiež aj zárobok, ktorý dosiahol v zamestnaní, pretože táto započítacia povinnosť vyplýva z ustanovení § 195 a § 201 Zákonníka práce. Nárok na zaplatenie úroku z omeškania vznikol počnúc januárom 2003 a žaloba bola podaná na súd 6. júla 2005, preto vznesenej námietke premlčania nevyhovel. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 2 O.s.p.

Na odvolanie oboch účastníkov Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 2. júla 2009, sp. zn. 16 Co 162/2009 rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti vo veci samej potvrdil a vo výroku o náhrade trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Z obsahu spisu mal preukázané, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho aj správny právny záver a námietky uplatnené v odvolacích návrhoch nevzhladol dôvodnými.

Okresný súd Lučenec uznesením z 8. októbra 2009 č.k. 12 C 114/2005-309 uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 1 672,09 Eur k rukám advokáta do troch dní, s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 2 O.s.p. a čiastočný úspech účastníkov v konaní. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici toto uznesenie ako vecne správne potvrdil uznesením sp. zn. 16 Co 372/2009 z 25. novembra 2009.

Proti rozsudku odvolacieho súdu, len do jeho potvrdzujúceho výroku, podal dovolanie žalobca. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici v tejto časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože rozhodnutie spočíva v nesprávnom posúdení veci. Prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 237 písm. d/ O.s.p., podľa ktorého dovolanie je prípustné, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, keď mal za to, že napadnutým rozhodnutím bol zmenený rozsudok 8 C 224/1995 (ktorým bola právnenému predchodcovi žalovaného uložená povinnosť platiť mu stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti – pozn. dovolacieho súdu). Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu v Lučenci č.k. 12 C 114/2005-309 z 8. októbra 2009, ktorým súd prvého stupňa rozhodol o trovách konania.

Žalovaný vyjadrenie k dovolaniu nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti uznesenia Okresného súdu Lučenec z 8. októbra 2009 č.k. 12 C 114/2005-309 v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Žalobca dovolaním napadol časť výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Nejde o zmeňujúci rozsudok v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval, teda ani nemohol vysloviť svoj právny názor, od ktorého by sa odvolací súd odchyľil (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie smeruje proti potvrdzujúcej časti výroku rozsudku, proti ktorému odvolací súd prípustnosť dovolania nevyslovil ani nejde o potvrdzujúce rozhodnutie vo veci neplatnosti zmluvnej podmienky (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 O.s.p. procesne prípustné.

Vzhľadom k zákonnej povinnosti (§ 242 ods. 1 O.s.p.) prihliadnúť na existenciu procesných väd konania, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť rozhodnutia, skúmal dovolací súd prípustnosť dovolania aj podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Pritom dôraz kládol na skúmanie tých väd, ktorých existenciu dovolateľ priamo namietal.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (§ 237 písm. d/ O.s.p.).

Citované zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie z dvoch dôvodov. Prvým dôvodom je prekážka právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata), vylučujúca možnosť vec znovu prejednať (§ 159 ods. 3 O.s.p.). Právoplatné rozhodnutie o veci musí reálne existovať. Predpokladá totožnosť osôb, ktoré boli účastníkmi konania, ako aj totožnosť predmetu sporu, pričom prekážku rozsúdenej veci tvorí len v takom rozsahu, v akom sa o uplatnenom nároku rozhodlo. O prekážku rozsúdenej veci nejde, ak predchádzajúcim rozsudkom bola určujúca žaloba zamietnutá bez toho, aby súd záväzne posúdil existenciu právneho vzťahu medzi účastníkmi konania (R 15/2005).

V danom spore bolo síce právoplatne rozhodnuté medzi tými istými účastníkmi (právnym nástupcom žalovaného – pozn. dovolacieho súdu), ako v konaní vedenom pred Okresným súdom Lučenec pod sp. zn. 8 C 224/1995, ale nejde o totožnosť predmetu sporu. Predmetom konania vedeného pod sp. zn. 8 C 224/1995 bolo uloženie povinnosti žalovanému platiť žalobcovi mesačnú rentu z titulu straty na zárobku po skončení práceneschopnosti, zatiaľ čo predmetom tohto konania je zaplatenie úroku z omeškania s platením tejto renty. Nejde preto o prípad prekážky veci rozsúdenej podľa § 159 ods. 3 O.s.p.

Dôvody, ktoré by zakladali prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. a/ až c/ a e/ až g/ O.s.p., žalobca v dovolaní nenamietal a vady tejto povahy nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolanie je odôvodnené výhradne nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo osebe ale prípustnosť dovolania taktiež nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Vzhľadom k uvedenému dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie je v prejednávanej veci procesne neprípustné, preto ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

Dovolací súd o náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože žalovanému v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. apríla 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová